



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyně L. S.**, zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2003, čj. OAM-5730/VL-11-11-2003, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 60 Az 58/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2004, čj. 60 Az 58/2004 - 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že žalobkyní uváděné důvody, tj. ekonomické potíže v zemi původu a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu na území České republiky podle § 12 zákona o azylu a žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že je v zemi původu pronásledována z důvodů uvedených v zákoně o azylu nebo že může pociťovat odůvodněný strach z pronásledování.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2004, čj. 60 Az 58/2004 - 62, byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že v průběhu řízení o udělení azylu bylo zjištěno, že žalobkyně neopustila zemi původu z důvodu

pronásledování za uplatňování politických práv nebo svobod nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování, neboť jako důvod odchodu z vlasti žalobkyně opakovaně uvedla ekonomické problémy ve vlasti a nedostatek finančních prostředků. Soud uvedl, že tvrzení v žalobě, že v souvislosti s nezaplacením jistého dluhu by byl ohrožen život žalobkyně i život její matky, je nepřipustným novým skutkovým tvrzením, jímž nebyl vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s. oprávněn se zabývat. Žalobkyně v řízení o udělení azylu neuvedla, že by byla v zemi původu pronásledována nebo že by jí hrozilo pronásledování v souvislosti s uplatňováním politických práv nebo svobod. Žalobkyně naopak sdělila, že celá její rodina je bezpartijní, v zemi původu neměla žádné problémy se státními orgány ani se soukromými osobami, nebyla trestně stíhaná a v případě návratu do země původu se ničeho neobává. Za této situace žalovaný nepochybil, když žádost žalobkyně o udělení azylu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou, přičemž respektoval § 34 odst. 5 spr. ř., neboť hodnotil všechny podklady v azylové proceduře shromážděné a zabýval se všemi okolnostmi žalobkyní sdělenými. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že soud prvního stupně i žalovaný nesprávně posoudily právní otázku, zda žádost o udělení azylu byla žalobkyní podána důvodně. Stěžovatelka uvádí, že se v domovské zemi dostala do finančních potíží, neboť neměla žádnou práci a nebylo jí vypláceno ani minimum sociálních dávek. Žalobkyně je proto přesvědčena, že s ohledem na shora uvedené splňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny „nezaměstnaných“ nemajících žádné hmotné zabezpečení, jejichž domovský stát tuto situaci toleruje, resp. podporuje. Stěžovatelka v této skutečnosti spatřuje rovněž důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka dále sděluje, že žalovaný nedostatečně provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení spravedlivě rozhodnout, neboť žalovaným nebyl respektován fakt, že žalobkyně měla pro zajištění důkazů ve své domovské zemi pouze omezené možnosti. Další důvod podané kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka v tom, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda řízení o udělení azylu netrpělo procesní vadou. Ačkoliv bylo žalobkyni vytýkáno, že k namítaným porušeným ustanovením správního řádu nepřiradila konkrétní skutkové důvody pro svá tvrzení o porušení procesních pravidel, domnívá se žalobkyně, že se těmito námitkami měl krajský soud zabývat. Žalobkyně uvádí, že se žalovaný dopustil minimálně porušení § 47 odst. 3 spr. ř., neboť jeho rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, protože správní řízení trpí neodstranitelnou vadou. Žalobkyně závěrem uvádí, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou existence překážky vycestování, neboť žalobkyně svůj návrat do vlasti nepovažuje za bezpečný a obává se mučení a nelidského a ponižujícího zacházení způsobeného hrozící administrativní šikanou ze strany milice a dalších státních orgánů v zemi původu. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně žádá, aby rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2004, čj. 60 Az 58/2004 - 62, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žalobkyně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a vyslovil přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného i soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti pak žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, jež stěžovatelka učinila v průběhu správního řízení. Žalovaný neakceptuje tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti, neboť je přesvědčen o tom, že jí uváděné důvody nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu na území České republiky. Stěžovatelka měla využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů, a nikoliv požádat o udělení azylu v době, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Plzni neshledal. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud s odkazem na rozhodnutí žalovaného i soudu prvního stupně uvádí, že v dané věci není pochyb o tom, že žalobkyně v průběhu řízení o udělení azylu žádné takové skutečnosti neuvedla, a jako motivy žádosti o udělení azylu sdělila toliko ekonomické problémy v domovské zemi způsobené neschopností najít si zaměstnání a dále snahu o legalizaci pobytu na území České republiky; tyto důvody však nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. K námitce stěžovatelky, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ji neshledal důvodnou, neboť situace, kdy správní orgán zamítne žádost o udělení azylu, pojmově vylučuje možnost, aby se správní orgán zabýval možnostmi udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud nepochybil, když žalobu proti rozhodnutí žalovaného shledal nedůvodnou a konstatoval, že žalovaný rozhodl o zamítnutí žádosti žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť stěžovatelka neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. K námitce stěžovatelky, že se soud prvního stupně nevypořádal s absencí rozhodnutí o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se touto námitkou nemohl zabývat, neboť ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem prvního stupně, ač takto učinit mohla, a proto se tímto tvrzením Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti s odkazem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat. Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti týkající důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy poukaz na vady řízení, pro něž krajský soud, který o věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit, není v daném případě důvodem kasační stížnosti podle tohoto ustanovení. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. musí být vada řízení před správním orgánem důvodně vytkána již v řízení před krajským soudem. Krajský soud však žalobu přezkoumával jen v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), proto musel být uvedený důvod formulován ve formě žalobního bodu. Stěžovatelka však v žalobě žádné takové konkrétní důvody, které by se vztahovaly k vadám řízení před správním orgánem,

neuedla. Proto krajský soud nemohl napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit, neboť bez návrhu soud zruší pouze takové rozhodnutí správního orgánu, jež trpí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto nemohl rozhodnutí krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přezkoumat.

Posledním důvodem kasační stížnosti stěžovatelky je tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy důvod kasační stížnosti vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v rámci své specifikace tohoto důvodu kasační stížnosti uvedla toliko výtky směřující k řízení před správním orgánem, neshledal Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené tuto námitku stěžovatelky důvodnou.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu